

Dit verhaal wordt u gratis aangeboden door Ririro.com/nl. Het is onze missie om alle kinderen ter wereld gratis toegang te geven tot een verscheidenheid aan verhalen. De verhalen zijn online te lezen, downloaden en printen en beslaan een breed scala aan onderwerpen, waaronder dieren, fantasie, wetenschap, historie, diverse culturen en nog veel meer.

Steun onze missie door onze website te delen. Wij wensen u heel veel leesplezier!

Ririro

FANTASIE IS BELANGRIJKER DAN KENNIS

Ririro

Het verhaal van de taart en de pasteipan

Er was eens een kat genaamd Ribby, die een kleine hond genaamd Hertogin uitnodigde voor thee.

"Kom op tijd, mijn lieve Hertogin", zei Ribby's brief, "en we zullen iets heel lekkers hebben. Ik bak het in een taartvorm - een taartvorm met een roze rand. Je hebt nog nooit zoiets lekkers geproefd! En jij zult het allemaal opeten! Ik zal muffins eten, mijn lieve Hertogin!" schreef Ribby.

Hertogin las de brief en schreef een antwoord: "Ik kom met veel plezier om kwart over vier. Het is erg grappig! Ik was net van plan om jou uit te nodigen voor het avondeten, mijn lieve Ribby, om iets heerlijk te eten.

"Ik zal heel stipt zijn, mijn lieve Ribby," schreef Hertogin, en voegde er aan het einde aan toe: "Ik hoop dat het geen muis is?"

En toen dacht ze dat dat niet erg beleefd leek; dus krabde ze "geen muis" uit en veranderde het in "Ik

hoop dat het lekker zal zijn", en gaf haar brief aan de postbode.

Maar ze dacht heel veel aan Ribby's taart, en ze las Ribby's brief steeds opnieuw.

"Ik ben ontzettend bang dat het muis zal zijn!" zei Hertogin tegen zichzelf - "Ik zou echt, echt geen muizenpastei kunnen eten. En ik zal het moeten eten, omdat het een feestje is. Ik heb voor vanavond ook al een taart klaargemaakt, lekker met kalfsvlees en ham.

Ik heb, net als Ribby, ook een roze en witte taartvorm! ; we hebben de taartvorm allebei gekocht bij Tabitha Twitchit."

Hertogin ging naar haar voorraadkamer en haalde de taart van een plank en bekeek hem.

"Het is helemaal klaar om in de oven te doen. Zo'n mooie taartkorst; en ik heb er een kleine pasteipan in gedaan om de korst omhoog te houden; en ik maakte een gat in het midden met een vork om de stoom eruit te laten - Oh, ik wou dat ik mijn eigen taart kon eten, in plaats van een taart van muis!"

Hertogin dacht en dacht en las Ribby's brief opnieuw - "Een roze en witte taartvorm - en jij zult het allemaal opeten. 'Jij' betekent ik - dan gaat Ribby de taart zelfs niet proeven? Een roze en witte taartvorm! Ribby zal

zeker naar buiten gaan om muffins te kopen ... Oh wat een goed idee! Waarom zou ik niet snel langsrennen en mijn taart in Ribby's oven doen als Ribby er niet is?"

Hertogin was heel blij met haar eigen slimheid!

Ribby had intussen het antwoord van Hertogin ontvangen, en zodra ze zeker was dat het hondje kon komen, deed ze haar taart in de oven. Er waren twee ovens, een boven de andere. Sommige andere knoppen en handgrepen waren alleen sierlijk en niet bedoeld om te openen. Ribby deed de taart in de onderste oven; de deur was erg stijf. "De bovenste oven bakt te snel," zei Ribby tegen zichzelf. "Het is een taart van de meest delicate en tedere gemalen muis vermengd met spek. En ik heb alle botten eruit gehaald omdat Hertogin bijna stikte met een visgraat de laatste keer dat ik een feestje gaf. Ze eet een beetje snel - nogal grote happen. Maar ze is een zeer deftig en elegant hondje; oneindig superieure gezelschap dan mijn nicht Tabitha Twitchit."

Ribby deed wat kolen op het vuur en veegde de haard op. Daarna ging ze met een kan naar de put

om water te halen om de ketel te vullen.

Toen begon ze de kamer op te ruimen, want het was zowel de zitkamer als de keuken. Ze schudde de matten uit bij de voordeur en zette ze recht; het haardkleed was een konijnenvel. Ze stofte de klok en de ornamenten op de schoorsteenmantel af en ze poetste en wreef de tafels en stoelen op.

Vervolgens legde ze een zeer schoon wit tafelkleed neer en zette haar beste theeservies uit, dat ze uit een wandkastje bij de open haard haalde. De theekopjes waren wit met een patroon van roze rozen en de dinerborden waren wit en blauw.

Toen Ribby de tafel had gedekt, pakte ze een kan en een blauw-wit bord en ging naar de boerderij in het veld om melk en boter te halen.

Toen ze terugkwam, keek ze in de onderste oven; de taart zag er heel goed uit.

Ribby deed haar sjaal en muts om en ging weer met een mandje naar de dorpswinkel om een pakje thee, een pond klontjes suiker en een pot marmelade te kopen.

En precies op dat moment kwam Hertogin uit haar huis aan het andere einde van het dorp.

Ribby ontmoette Hertogin halverwege de straat, ook met een mandje bedekt met een doek. Ze groetten elkaar alleen maar met een buiging; ze spraken niet omdat ze een feestje gingen hebben. Zodra Hertogin om de hoek uit het zicht was verdwenen, rende ze heel snel! Recht naar het huis van Ribby!

Ribby ging de winkel in en kocht wat ze nodig had en kwam na een aangename roddel met nicht Tabitha Twitchit naar buiten.

Nichtje Tabitha was achteraf erg negatief over het gesprek: "Een kleine hond op visite! Alsof er geen KATTEN zijn in Sawrey! En een taart voor de middagthee! Het idee!" zei nicht Tabitha Twitchit.

Ribby ging naar Timothy Bakker en kocht de muffins. Daarna ging ze naar huis.

Er leek een soort schuifelend geluid te zijn in de achtergang, terwijl

ze bij de voordeur binnenkwam.

"Ik hoop dat dat niet die taart is: de lepels zijn echter opgeborgen," zei Ribby.

Maar er was niemand daar. Ribby opende met enige moeite de onderste oven deur en draaide de taart om. Er begon een aangename geur van gebakken muis te komen!

Hertogin was intussen via de achterdeur naar buiten geglipt.

"Het is heel vreemd dat Ribby's taart niet in de oven stond toen ik die van mij erin deed! En ik kan haar taart nergens vinden; ik heb overal in huis gezocht. Ik deed mijn taart in een mooie hete oven bovenaan. Ik kon geen van de andere hendels draaien; ik denk dat ze allemaal nep zijn," zei

Hertogin, "maar ik wou dat ik de taart gemaakt van muis kon hebben weggegooid! Ik kan me niet voorstellen wat ze ermee heeft gedaan? Ik hoorde Ribby komen en ik moest via de achterdeur wegrennen!"

Hertogin ging naar huis en borstelde haar mooie zwarte vacht; en daarna plukte ze een bos bloemen in haar

tuin als cadeau voor Ribby; en ze bracht de tijd door totdat de klok vier uur sloeg.

Ribby - ervan verzekerd na zorgvuldig zoeken dat er echt niemand verstopt zat in de kast of in de voorraadkamer - ging naar boven om haar jurk te verwisselen.

Ze trok een lila zijden japon aan voor het feest, en een geborduurd mousseline schort en sjaal.

"Het is heel vreemd," zei Ribby, "ik dacht niet dat ik die lade open had laten staan; heeft iemand mijn wanten gebruikt?"

Ze kwam weer naar beneden en maakte de thee, en zette de theepot op het fornuis. Ze keek opnieuw in de onderste oven, de taart was mooi bruin geworden en stoomde heet.

Ze ging voor het vuur zitten om op de kleine hond te wachten. "Ik ben blij dat ik de onderste oven heb gebruikt," zei Ribby, "de bovenste zou zeker veel te heet zijn geweest. Ik vraag me af waarom die kastdeur open stond? Kan er echt iemand in huis zijn geweest?"

Zeer stipt om vier uur begon Hertogin naar het feest te gaan. Ze rende zo snel door het dorp dat ze te vroeg was, en ze moest even wachten in het laantje dat naar Ribby's huis leidt.

"Ik vraag me af of Ribby mijn taart al uit de oven heeft gehaald", zei Hertogin. "En wat er is gebeurd met de andere taart gemaakt van muis?"

Op precies kwart over vier klonk er een zeer bescheiden tik-takkend geluid. "Is mevrouw Ribston thuis?" informeerde Hertogin bij de veranda.

"Kom binnen! En hoe gaat het met u, mijn lieve Hertogin?" riep Ribby. "Ik hoop dat u zich goed voelt?"

"Helemaal goed, dank u wel, en hoe gaat het met u, mijn lieve Ribby?" zei Hertogin. "Ik heb wat bloemen voor u meegebracht; wat een heerlijke geur van taart!"

"Oh, wat mooie bloemen! Ja, het is muis en ham!"

"Laten wij niet over eten praten, mijn lieve Ribby", zei Hertogin. "Wat een mooie witte theedoek!... Is de taart klaar? Staat het nog in de oven?"

"Ik denk dat het nog vijf minuten nodig heeft", zei Ribby. "Net iets langer; ik zal thee inschenken terwijl we wachten. Wilt u suiker, mijn lieve Hertogin?"

"Oh ja, alstublieft!
mijn lieve Ribby; en
mag ik een klontje op
mijn neus?"

"Natuurlijk, mijn lieve
Hertogin; wat vraagt u
dat toch lief! Oh, wat
schattig mooi!"

Hertogin zat rechtop met de suiker op haar neus en
snoef -

"Wat ruikt die taart lekker! Ik houd van kalfsvlees en
ham - ik bedoel te zeggen, muis en ham -"

Ze liet de suiker per
ongeluk vallen en
moest onder de
theetafel op jacht
gaan, zodat ze niet
zag welke oven

Ribby opende om de
taart eruit te halen.

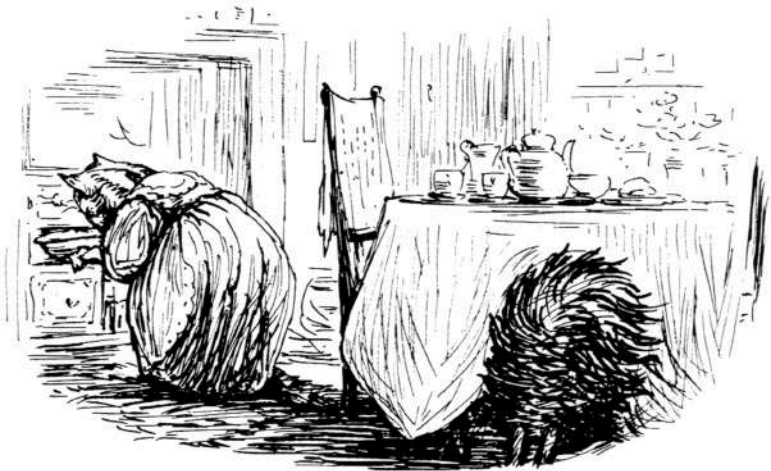
Ribby zette de taart
op tafel; er hing een zeer smakelijke geur.

Hertogin kwam tevoorschijn van onder de tafelkleed en
zat op een stoel.

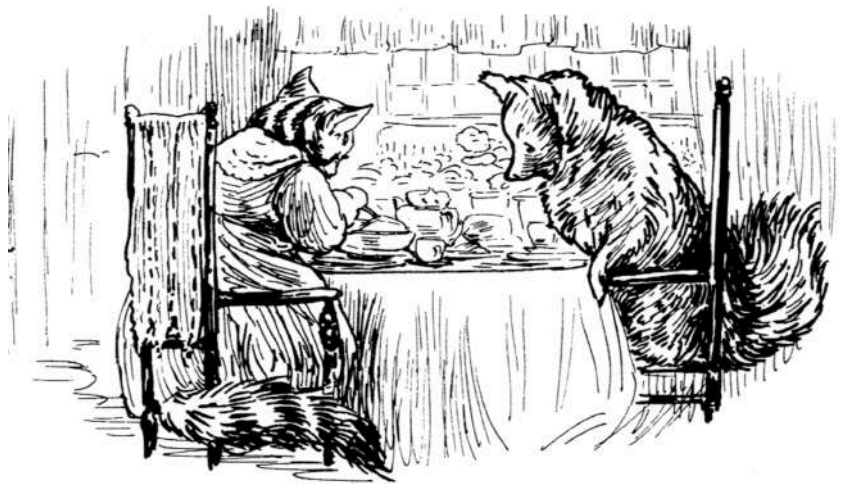
"Ik zal eerst de taart voor u snijden; ik neem een
muffin met marmelade," zei Ribby.

"Verkiest u werkelijk muffin? Let op de pasteipan!"

"Neem me niet kwalijk?" zei Ribby.

"Mag ik u de marmelade aangeven?" zei Hertogin gehaast. De taart was bijzonder lekker en de muffins licht en warm. Ze verdwenen snel, vooral de taart! "Ik denk" - (dacht de Hertogin bij zichzelf) - "ik denk dat het verstandiger zou zijn als ik mezelf wat taart opdiende; hoewel Ribby niets leek op te merken toen ze het sneed. Ik herinnerde me niet dat ik het zo fijngehakt had; ik denk dat dit een snellere oven is dan de mijne."

"Wat eet Hertogin snel!" dacht Ribby bij zichzelf, terwijl ze haar vijfde muffin met boter besmeerde.

De taartvorm werd snel leeggegeten! Hertogin had al vier porties gehad en roerde rond met haar lepel in de taartvorm. "Wil je nog een beetje spek, mijn lieve

Hertogin?" vroeg Ribby.
"Dank je wel, mijn lieve Ribby,
maar ik zocht gewoon naar de
pasteipan."

"De pasteipan?"

"De pasteipan die de taartbodem
omhoog hield," antwoordde
Hertogin, blozend onder haar
zwarte jas.

"Oh, ik heb er geen in gedaan,
mijn lieve Hertogin. Ik denk niet
dat het nodig is in taarten gemaakt van muis," zei Ribby.
Hertogin worstelde met haar lepel. "Ik kan het niet
vinden!" zei ze angstig.

"Er is geen pasteipan," zei Ribby, verbaasd kijkend.

"Maar die moet er wel zijn, mijn lieve Ribby. Waar kan
het zijn gebleven?" vroeg Hertogin.

"Er is er absoluut geen, mijn lieve Hertogin. Ik keur
tinnen voorwerpen in puddingen en taarten af. Het is
zeer ongewenst—(vooral wanneer mensen het in brokken
doorslikken!)" voegde ze
met een lagere stem toe.

Hertogin zag er erg
geschrokken uit en bleef
de binnenkant van de
taartvorm uitscheppen.

"Mijn oudtante Squintina
(grootmoeder van
nicht Tabitha Twitchit) -

stierf door een vingerhoed in een kerstpruimenpudding. Ik stop nooit enig metalen voorwerp in mijn puddingen of taarten."

Hertogin keek geschokt en kantelde de taartvorm omhoog.

"Ik heb slechts vier pasteipannen en ze zitten allemaal in de kast."

Hertogin begon te huilen.

"Ik ga dood! Ik ga dood! Ik heb een pasteipan doorgeslikt! Oh, mijn lieve Ribby, ik voel me zo ziek!"

"Het is onmogelijk, mijn lieve Hertogin; er was geen pasteipan."

Hertogin kreunde en klaagde en wiegde zich heen en weer.

"Oh, ik voel me zo ellendig, ik heb een pasteipan doorgeslikt!"

"Laat me je met een kussen ondersteunen, mijn lieve Hertogin; waar denk je dat je het voelt?"

"Oh, ik voel me overal zo ziek, mijn lieve Ribby; ik heb een grote tinnen pasteipan met een scherpe gekartelde rand doorgeslikt!"

"Zal ik dokter Ekster halen? Ik zal alleen eerst de lepels opruimen!"

"Oh ja, ja! Haal de dokter, mijn lieve Ribby: hij zal het zeker begrijpen."

Ribby zette Hertogin in een fauteuil voor het vuur en ging naar het dorp om de dokter te zoeken.

Ze vond hem bij de smit.

Ribby legde uit dat haar gast een pasteipan had doorgeslikt.

Hij hupte zo snel dat Ribby moest rennen. Het was heel opvallend.

Het hele dorp kon zien dat Ribby de dokter haalde.

"Ik wist dat ze zichzelf zouden overeten!" zei nicht Tabitha Twitchit.

Maar terwijl Ribby op zoek was naar de dokter, gebeurde er iets vreemds met Hertogin, die alleen was achtergelaten en voor het vuur zat te zuchten en te kreunen en zich erg ongelukkig voelde.

"Hoe kon ik het doorslikken! Zo'n groot ding als een pasteipan!"

Ze stond op en liep naar de tafel en voelde met een lepel weer in de taartvorm.

"Nee, er zit geen pasteipan in, en ik heb er een in gedaan; en niemand heeft taart gegeten behalve ik, dus

ik moet het hebben doorgeslikt!"

Ze ging weer zitten en staarde treurig naar het vuur. Het vuur knetterde en danste, en er klonk iets gesissel!

Hertogin schrok! Ze opende de deur van de bovenste oven;

er kwam een rijke geur van kalfs- en hamstukken uit en daar stond een mooie bruine taart, en door een gaatje in de bovenkant van het taartdeeg was een glimp van een kleine tinnen pasteipan te zien!

Hertogin haalde diep adem -

"Dan moet ik MUIS hebben gegeten! ... Geen wonder dat ik me zo slecht voel ... Maar misschien zou ik me erger voelen als ik echt een pasteipan had doorgeslikt!"

Hertogin dacht na - "Wat een erg ongemakkelijke zaak om aan Ribby uit te leggen! Ik denk dat ik mijn taart in de achtertuin zal zetten en er niets over zal zeggen. Als ik naar huis ga, zal ik erheen rennen en het weghalen." Ze zette het buiten de achterdeur neer, ging weer bij het vuur zitten en sloot haar ogen; toen Ribby met de dokter arriveerde, leek ze vast te slapen.

"Ik voel me veel beter," zei Hertogin, die wakker werd van een sprongetje.

"Ik ben echt blij om dat te horen! Hij heeft een pil voor je meegebracht, mijn lieve Hertogin!"

"Ik denk dat ik me helemaal goed zou voelen als hij alleen maar mijn pols voelde," zei Hertogin, terwijl ze achteruit stapte van de ekster, die iets in zijn bek had.

"Het is alleen maar een broodpil, je kunt hem beter nemen; drink wat melk, mijn lieve Hertogin!"

"Ik voel me veel beter, mijn lieve Ribby," zei Hertogin.

"Denk je niet dat ik beter naar huis kan gaan voordat het donker wordt?"

"Misschien is dat verstandig, mijn beste Hertogin. Ik zal je een mooie warme shawl lenen en je mag mijn arm nemen."

"Ik zou je niet bezwaren; ik voel me veel beter. Eén pil van de dokter - "

"Het is inderdaad bewonderenswaardig, als het je van een pasteipan heeft genezen! Ik zal direct na het ontbijt bellen om te vragen hoe je hebt geslapen."

Ribby en Hertogin namen hartelijk afscheid en Hertogin vertrok naar huis. Halverwege de laan stopte ze en keek achterom; Ribby was naar binnen gegaan en had haar deur gesloten. Hertogin glipte door het hek en rende

rond naar de achterkant van Ribby's huis en gluurde de tuin in. Op het dak van het varkenshok zaten de dokter en drie kauwen. De kauwen aten de korst van de taart en de ekster dronk jus uit een pasteipan.

Hertogin rende naar huis en voelde zich ongewoon dom! Toen Ribby naar buiten kwam voor een emmer water om de

theekopjes te wassen, vond ze een roze en witte taartvorm die kapot in het midden van de tuin lag. De pasteipan lag onder de pomp, waar de dokter hem vriendelijk had achtergelaten.

Ribby staarde verbaasd - "Heb je ooit zoiets gezien! Dus er was echt een pasteipan?... Maar mijn pasteipannen staan allemaal in de keukenkast. Nou zeg, volgende keer dat ik een feestje geef - nodig ik niet Tabitha Twitchit uit!"

